

Sinterklaas en de Dromenboot
Rita Veenman

Sinterklaas en de Dromenboot

Rita Veenman

Uitgegeven via Bookmundo

© Rita Veenman 2024

ISBN 9789403778556

Inhoud

Sinterklaas en de Dromenboot	6
Op weg naar Holland	7
De storm	9
In de maneschijn	11
Thuis bij Teun en Pleun	13
Een tekening voor Sint	17
Pakjesavond	19
Sinterklaas en zijn Hoofdpiet op pad	29
Iets over de Sinterklaastijd als achtergrond voor de voorlezer	30
Sinterklaas rijdt door de nacht	31
Sint en Piet wandelen in het bos	32
Een dikke mist	33
Op de hoge, hoge daken	34
Pieten versjes	35
Vrolijke Piet	36
Vijf Pieten	36
Er wordt geklopt	37
Piet aan het werk	37
Tien kleine Pietjes	38
Sinterklaas. (Artikel uit de schoolkrant van 2010)	39

Sinterklaas en de Dromenboot

Op weg naar Holland

Wat was het een drukke spannende dag geweest. De Pieten hadden heel hard gewerkt. Alle speelgoed moest naar de boot worden gebracht en binnen in het pakjesruim gedragen worden. Het ging mee in de stoomboot naar Nederland. Toen dat gedaan was moest het paard aan boord, de Pieten hadden hem met veel lieve woorden over de loopplank geleid. De boot verliet toeterend de haven en de Sint was zo blij toen ze Spanje verlieten. Hij zei: “Hoera, we vertrekken, ik verheug me steeds weer om ieder jaar in Nederland te komen”. En nu voer de stoomboot op de wijde zee.

Sint en zijn Pieten stonden aan de reling en keken uit over de zee, ze zagen de prachtige rood gele zon ondergaan. Kleine Piet, die voor het eerst mee ging en aan boort was, hield zijn vingers in zijn oren. “Wat is er Pietje?”, riep de Piet die naast hem stond. “Oh, het zal zo luid gaan sissen als de zon in het water zakt”. “Doe je vingers maar uit je oren”, zei de Piet, “het komt wel goed hoor”. Lachend keken kleine en grote Piet elkaar aan, ze zagen de zon achter de horizon verdwijnen, zonder gesis.

Toen allen binnen in de kajuit gekomen waren riep Sint de rijm Piet: “Piet Rijmelaar, maak nog eens een fijn rijm over onze mooie eerste dag aan boord en daarna Pieten moeten jullie allen rap gaan slapen”.

Op weg naar Holland

Wij Pieten zijn aan boord,
De stoomboot vaart weer voort.
En iedereen is mee,
De zon zakte in zee.
Het speelgoed ligt te wachten
In de donkere nachten.
Golven wiegen ons in slaap,
Kijk maar hoe ik nu al gaap.

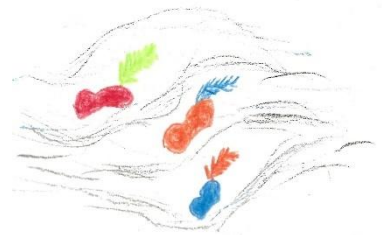
Alle Pieten geeuwden heel luidruchtig en wensten Sinterklaas een goede nacht. Ze gingen naar hun slaapplek en kropen diep in de warme slaapplek, je zag alleen nog de gekleurde veren die op hun muts zaten boven de deken uit steken.

De storm

De boot zou drie dagen op zee varen, vakantie was het niet voor de Pieten. Er was van alles te doen. Ze bakten alvast pepernoten in de kombuis, het rook daar heerlijk. Ze maakten kleine cadeautjes voor in de schoen. Met het paard wandelden ze in de frisse lucht over het dek, dat vond het paard fijn. Ze gaven hem haver te eten, het paard moest straks sterk zijn, ook het paard kreeg het druk in Holland. Die avond, toen de Pieten een flink bord havermoutpap gegeten hadden, stak er een harde wind op, de golven klotsten tegen de boot. De boot schommelde heen en weer op de golven. Dat was reuze spannend, sommige Pieten die geen kleur hadden, werden nu groen en geel, zo misselijk werden ze. Enkele Pieten bleven aan dek om te kijken naar de woeste golven die schuimkoppen hadden. Ze hielden zich stevig vast aan de reling en de vlaggenmast, zodat ze veilig waren. Na een tijdje werd het gelukkig rustiger, de wind ging liggen. Sinterklaas kwam aan dek en zuchtte van opluchting: “Kom Pieten, de zee is tot rust gekomen.” Samen gingen ze de boot binnen. De matroos Pieten en de kapitein Piet natuurlijk niet, die zorgden ervoor dat de stoomboot op koers bleef in de donkere nacht.

Voor de schrik mocht de Hoofdpiet aan allen een handvol pepernoten uitdelen. Dat was heerlijk smikkelen van de vers gebakken pepernoten. “Dan is het nu bedtijd”, zei Sinterklaas. De Pieten bedelden om een rijmpje. En ja hoor, dat mocht. Piet Rijmelaar was weer aan de beurt:

Huizen hoge golven, wordt de boot verzwolgen?
Zinkt hij naar benee, neemt hij allen mee?
Woeste wind op zee nam Pieten mutsen mee.
Pieten rolden over het dek, dat was best wel gek.
Paard hinnikte luid boven stormgebulder uit.
Niemand viel in zee, dus roep nu maar mee:
Hoezee, hoezee, hoezee.

Dat deden ze met zijn allen, ook Sinterklaas riep luid: hoezee, hoezee, hoezee. Het schalde door de stoomboot.

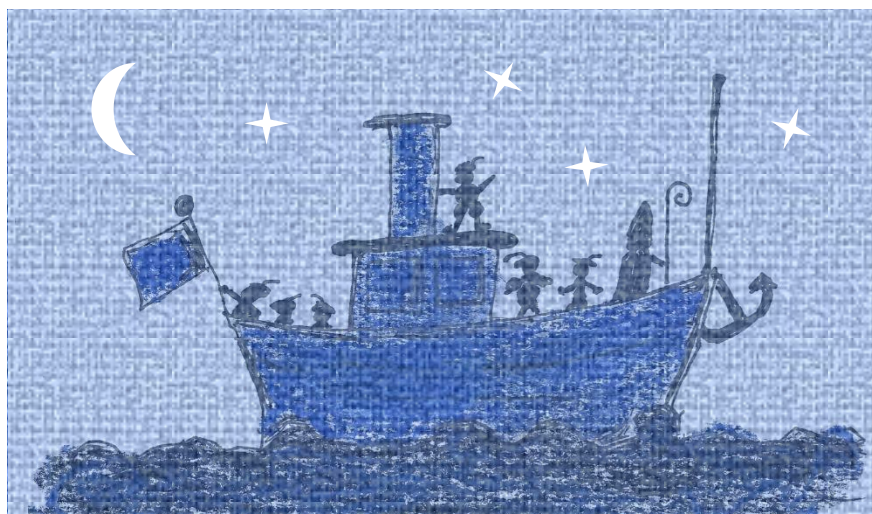

In de maneschijn

Op de derde dag, zagen ze in de verte land verschijnen. Sint vertelde dat ze langs de kust van België voeren en dat ze de volgende dag zouden binnenvaren in de haven van IJmuiden. De strooizakken van de Pieten waren ondertussen goed gevuld met pepernoten voor bij de aankomst in de haven. Er zouden veel kinderen op de kade wachten op de aankomst van de stoomboot. De Pieten waren nu op het dek, ze gooiden stukjes brood in de lucht naar de zeemeeuwen, die om de boot vlogen en het brood krijsend uit de lucht pikten. Het werk was gedaan en die avond bleven ze lang buiten, de duisternis viel. De zee was heel rustig deze avond, het water was glanzend als een spiegel. Het was helder aan de hemel, de Pieten zagen duizenden sterren fonkelen, de sterren spiegelde in het donkere water. Je hoorde de stoomboot stampen, maar allen waren ze muissstil en ze keken naar de sterrenhemel. Toen ook de zilveren volle maan verscheen, zakte de Pietenmonden open van bewondering. Ook Sinterklaas kwam aan dek om naar het maantje te kijken. Sint hield veel van de maan die in de nacht zijn pad zo goed verlichtte. Heel zacht zongen ze met z'n allen:

Zie de maan schijnt door de bomen,
Makkers staakt Uw wild geraas.
't Heerlijk avondje is gekomen,
't Avondje van Sinterklaas.
Vol verwachting klopt ons hart,
Wie krijgt dit en wie krijgt dat.
Vol verwachting klopt ons hart,
Wie krijgt dit en wie krijgt dat.

Het lied klonk prachtig over zee en onder de schitterende sterrenhemel. Al scheen de maan nog niet door de bomen, de harten van de Pieten klopten al vol verwachting. Wat zou er weer een mooie tijd aanbreken in Nederland!

Thuis bij Teun en Pleun

Pleun en Teun werden in bed gelegd, ze sliepen samen op een kamer. Pleun was vier jaar oud en Teun werd al snel zes. Mamma ging ze beide instoppen. Ze zat op haar knieën bij Teuns bed en ze zei zijn welterusten versje op.

“In het bootje van de maan is Teun op reis gegaan.

Over de golven van sluimerzee nam de Dromenboot Teuntje mee. Komt hij terug met zijn Dromenboot stapt hij op het strand van moeders schoot”.

Daarna was Pleun in haar bedje aan de beurt:

“In Dromenland staat hoog een boom met sterretjes bezaaid. Die ziet ons Pleuntje in haar droom en als het windje waait, dan valt er soms een sterretje al in de diepe zee. Maar valt het in jou handje neem dan je sterretje mee”.

Mamma kriebelde daarbij in de holte van Pleuns handje. “Slaap lekker kinderen”, zei mamma en liet de deur op een kiertje. De volgende ochtend zouden de kinderen naar de aankomst van de stoomboot van Sint gaan, net als ieder jaar. Dat was spannend, maar toch sliepen Teun en Pleun snel in.

De volgende ochtend voer de stoomboot langzaam de haven van IJmuiden binnen, terwijl er een dikke, dikke grijze mist hing. De Pieten mopperden: “Hoe moet dat nou, we zien geen hand voor ogen, wat een mist. Straks zien we de kinderen niet eens staan, dan strooien we de pepernoten de verkeerde kant op”. “Geduld Pieten, de mist kan snel optrekken en dan wordt het misschien een heldere dag”, zei Sint. En dat was zo, vlak voordat de boot zou aanleggen brak de zon door en langzaam trok de mist op. De laatste flarden mist trokken op en plots klonk er gejuich van de ouders en kinderen die stonden te wachten op de kade. “Ja, daar is de stoomboot, hij legt aan!”, werd er geroepen. Sint wuifde op de voorplecht, alle Pieten dansten en zwaaiden naar de mensen, ze bogen ver over de reling.

Piet Rijmelaar werd helemaal vrolijk, uit zijn mond stroomden kindernamen. Hij riep heel luid:

“Ik zie Bram en Sam, Finn en Lynn, Mia en Sophia en dag Floortje en Noortje. Heel even was hij stil, toen riep hij: Ha daar zie ik Fien en Pien, Ahmet en Mehmet, Lianne en Sanne, Mik en Nik, en Teun en Pleun”.

Wat kende die Piet al veel kinderen!

Vooraan op de kade stond Pleun. Teun zat lekker hoog, op zijn pappa's schouders. Ze konden de boot goed zien, ze hoorden een Piet met een groene muts luid kindernamen roepen. Opgewonden riepen de beide kinderen: “Pappa, mamma, hoor je dat Piet kent ons, hij roept Teun en Pleun!” Na een poosje kwam Sint de kade hij reed op zijn schimmel. Sints paard was heel blij om van de boot te zijn en Sint weer op zijn rug te mogen dragen, je zag het wel aan het zwiepen van zijn staart. Alle vrolijke kleurige Pieten kwamen over de loopplank rennen, ze waren blij weer de grond onder hun voeten te hebben, na de lange tocht op zee. Ze huppelden rond en grepen in hun Pietenzakken en deelden de pepernoten uit, het werd een feestelijke tocht.

Het was tijd om naar huis te gaan. Teun en Pleun vertrokken bij de haven, al snel reden ze de straat in. Binnen in de huiskamer was het lekker warm en gezellig, het was koud geweest buiten aan het water. Pappa maakte in de keuken warme chocolademelk. Ze slurpten voorzichtig van hun chocomelk en aten pepernoten. Teun en Peun aten de pepernoten die de kleine Piet voor de eerste keer had gestrooid. Teun zei: “ik ben blij dat Sint met zijn Pieten nu in het land is”.

Bram en Sam, Finn en Lynn, Mia en
Sophia en dag Floortje en Noortje. Fien
en Pien, Ahmet en Mehmet, Lianne en
Sanne, Mik en Nik, en Teun en Pleun

Een tekening voor Sint

Teun zat aan tafel. Hij maakte een tekening van de stoomboot, hij tekende er een klein bootje naast met een zeil en een vlag. “Kijk pappa”, zei hij, “dit is de Dromenboot. Die komt uit dromenland gevaren, hij voer ook langs de volle maan. De Dromeboot is er bij als Sint naar Nederland komt”. “Net zo’n boot als in jou welterusten versje, dat we altijd zeggen voor je gaat slapen?”, vroeg pappa. “Ja pappa”, zei Teun, “ik wil graag een Dromenboot-bed, dan slaap ik nog lekkerder. Jij gaat toch een groter bed voor mij timmeren?” “Ja, ja, ik ga een groter bed voor je maken”, zei pappa, “maar een Dromenboot-bed is me te ingewikkeld”. “Dan vraag ik het wel aan Sint een bed bootje”, zei Teun. “En Pleuntje, wil jij dan een Dromenboom bij je bed, zoals in jou versje?” vroeg Teun. Ja, dat wilde Pleun wel, “Teun, jij moet hem dan tekenen”. Dat deed Teun, hij tekende de Dromenboom op zijn eigen tekening, hij kon er nog net bij. Pappa schreef er ‘Dromenboom voor Pleun’ bij. Toen ze ‘s avonds hun schoen gingen zetten en zongen, stopte Teun de opgerolde tekening naast de wortel voor het paard. Pleun droeg zonder te morsen een schaalje water voor het paard aan. Daarna gingen ze slapen, ze hoorden hun welterusten versjes en slapen.

Piet had alle tekeningen aan Sinterklaas gegeven, die hij die nacht in en bij de schoenen van kinderen had gevonden. Ook de tekening van Teun was er bij. Sint had hem heel goed bekeken, de volgende dag riep Sint de timmer Pieten bij zich en liet ze Teuns tekening zien. Sint had zelf ook een tekening gemaakt, een werktekening voor een Dromenboot-bed. Er was vast een luister Piet geweest die Sinterklaas verteld had, dat Teun een Dromenboot-bed had gevraagd. Eerst aan zijn pappa en toen aan Sint. “Zo, dat is een mooi bed, Sinterklaas,” zeiden de Pieten die de tekening bekeken. “Ja Pieten en dit Dromenboot-bed gaan jullie voor Teun maken. In de werkplaats van timmerman Chris is veel hout en plaats om te timmeren.” “Oh mooi, oh moeilijk”, zuchten de Pieten. Maar ze maakten zich snel uit de voeten, omdat het een flinke klus ging worden. Sinterklaas riep hen na: “Vergeet niet ook de Dromenboom voor Pleuntje te maken, die moet bij het hoofdeind van haar bedje komen, met sterretjes”.

Piet Rijmelaar die goed had geluisterd maakte meteen een rijm.

Een mooie Dromenboot,
Niet te klein, best wel groot.
Een dromenboom er bij,
Daarvan wordt Pleuntje blij.
Een Dromenboot-bed gaat er komen,
Teun krijgt geen enge dromen
Hij wordt gewiegd,
Dan is het of de nacht vervliegt.
De Dromenboot vaart langs de maan
Het zal Teun goed vergaan,
Er valt een sterrenzegen
Op Teuns en Pleuns aardewegen.
Worden ze wakker in hun bed,
Brengt de dag hen heel veel pret.

Pakjesavond

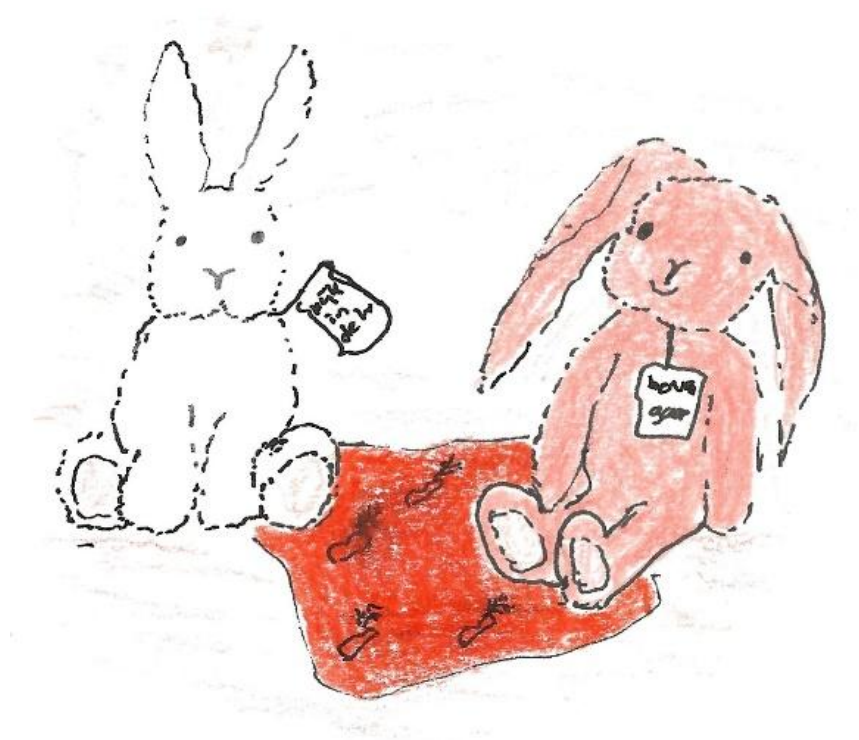
Het was 5 december en de pakjesavond zou beginnen, er zou zo wel geklopt worden. Teun en Pleun zaten in hun pyjama op de bank en zongen alle sinterklaasliedjes die ze kenden. Het was nu rustig en gezellig in de kamer. Maar ik zal je een geheim vertellen, dat je echt niet aan Pleun en Teun mag doorvertellen. Die middag, toen Pleun en Teun op school waren, was het helemaal niet rustig in hun huis. Het was een toestand boven, pappa moest het oude bed van Teun naar zolder brengen. Op de kinderkamer werd gezaagd en getimmerd. Door wie? Ja, je raad het al, het waren de timmer Pieten. Kleine Piet was ook mee, hij liep de trap op en af en moest alles naar binnen brengen wat er nodig was. Wat een gesjouw, voor Pietje. Tenslotte hadden de pieten de stofzuiger nodig. Eenmaal uit school mochten Teun en Pleun echt niet de trap op naar boven van mamma.

Net toen ze het lied zongen: “Daar wordt aan de deur geklopt”, werd er op het raam gebonsd doeng doeng. Ze renden naar de voordeur en daar stond een cadeau. Binnen gekomen zagen ze dat er Teun en Pleun op het pak stond. Het vrolijke oranje papier vloog eraf, uit de doos kwamen een roze konijn en een wit konijn tevoorschijn, zo lief! Ze waren heel zacht.

Maar er hing iets om de hals van de knuffels. Een papiertje met een rijmpje, dat was het werk van Piet Rijmelaar. Pappa las voor: “Teun, ik Wit konijn, spring van jou schoot, ga snel naar de Dromenboot”. Op het briefje van Roze konijn stond: Pleun, ik tel tot tien, dan mag je de Dromenboom zien”.

“We moeten naar jullie kamertje, riep mamma, mamma wist wel waar de timmer Pieten zo druk mee bezig waren geweest ‘s middags op de

kinderkamer. Ze telden nog wel even, een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen, tien en renden alle vier achter elkaar de trap op.

Vol spanning, langzaam openden ze de deur en ja, ze stonden paf. Ze werden er stil van. Teun hield zijn hand voor zijn mond van verbazing. Ze gingen alle vier naar binnen. Daar hing een regenboogzeil boven een bed, een bed als een boot, een Dromenboot.

Het hoofdeind van Pleuns bed was omgetoverd in een Dromenboom vol met sterretjes, er hing zelfs een engeltje in. “Kijk pappa, zei Teun, “het is de Pieten gelukt, een Dromenboot bed!” Pleuntje bekeek haar Dromenboom en zei tevreden: “Ja, zo ziet een Dromenboom er uit”. Wat waren ze blij met de verrassing, luid riepen ze; “Dankjewel Sinterklaas”. Maar wat gebeurde er plotseling? Van onder het dekbed in de Dromenboot sprong, hup, hupperdepup een klein Pietje tevoorschijn!

Hij was wakker geworden door het geroep van de kinderen en hij keek hen vol verbazing aan. Hij stond in de dromenboot en vroeg verdrietig terwijl hij de kamer rond keek: “Maar waar zijn de timmerpieten nu, zijn ze zomaar weg?” Klein Pietje had die middag het Dromenboot-bed willen uitproberen, eventjes maar, even uitrusten. Maar toen was hij als een blok in slaap gevallen. Dat gebeurde nu eenmaal snel in zo’n heerlijk bed. Bovendien had Pietje zo hard gewerkt, steeds de trap op en af met spullen. Die domme timmerpieten, hoe konden ze hem vergeten? Dat kwam door de drukte van pakjes avond, ze moesten nog van alles rond brengen. En ook doordat kleine Piet helemaal bedolven onder het dekbed lag. Teun en Pleun hadden medelijden met de verdrietige Piet, die zomaar vergeten was. Ze vonden het ook reuze spannend dat een echt Pietje daar in het Dromenboot-bed stond.

Pappa stelde Pietje gerust: “Ik breng je snel met de auto naar de stoomboot in IJmuiden, Sint zal al wel naar je uitkijken”. Eenmaal buiten stapte Pietje opgelucht in de auto. Teun en Pleun zwaaiden hem uit.

Daar lag de stoomboot. Het was stil bij de boot, alle Pieten waren nog aan het werk ze moesten de cadeautjes bezorgen in heel Nederland, het was immers pakjes avond! Pietje sprong uit de auto. En ja, daar stond Sint buiten bij de loopplank, hij stond op de uitkijk en ontving kleine Piet met open armen. “Oh kijk, daar is onze jongste Piet, je bent weer terug” riep Sint. Hoe Sint dat nu weet wist. Hij gaf Pietje een dikke knuffel. Piet vertelde aan Sinterklaas hoe het allemaal was gebeurd en hoe diep hij had geslapen in het Dromeboot-bed. Sint bedankte de pappa van Teun en Pleun voor het terug bezorgen van de kleine Piet.

De terugreis

Toen de pappa van Pleun en Teun terug was, vertelde hij de kinderen hoe blij de Sint was geweest dat de zoekgeraakte kleine Piet teruggevonden was. De kinderen speelden nog even met hun knuffel konijnen. En toen was het echt bedtijd voor Pleun en Teun, ze gingen naar hun mooie bedjes getimmerd door de Pieten. Pappa zei de welterusten versjes, eerst voor Teun en toen voor Pleun:

“In het bootje van de maan is Teun op reis gegaan.
Over de golven van sluimerzee nam de Dromeboot
Teuntje mee. Komt hij terug met zijn Dromeboot stapt hij
op het strand van vaders schoot”.

“In Dromenland staat hoog een boom met sterretjes
bezaaid, die ziet ons Pleuntje in haar droom. En als het
windje waait dan valt er soms een sterretje, al in de diepe
zee. Maar valt het in je handje neem dan je sterretje mee”.

Teun zei: “Het versje klinkt veel mooier in een echt Dromenboot-bed.”

Heel vroeg in de ochtend voer de stoomboot alweer de haven uit en gelukkig was iedereen aan boord. De terugreis naar Spanje begon, het bezoek aan Nederland was weer voorbij. Het werd licht boven zee, de nacht verdween, het werd dag. De Pieten kregen een uit rustdag dat hadden ze wel verdiend.

Pietje Rijmelaar had weer een rijm klaar voor de Pieten en Sinterklaas:

Wij varen nu naar Spanje terug,
De terugreis gaat vliegens vlug.
In Nederland bleef Pietje niet,
We zongen voor hem een vrolijk lied.
Het sinterklaasfeest is voorbij,
Het maakte alle kinderen blij.
Straks wordt er kerstgevierd
En de kerstboom mooi versierd.
In de stal komt dan het kind,
Dat door Sint zeer wordt bemind.

“Dat was een heel mooi rijm Piet”, zei Sint, “fijn dat je weet van het kind dat komen gaat en dat kerst er al snel aankomt”.

“Ja, de kinderen zijn stil en blij van binnen. Ze gaan spelen met het speelgoed dat jullie Pieten, de kinderen gebracht hebben. En ze gaan lekker slapen met hun nieuwe pop of knuffel, er breekt een rustige tijd aan. En dan mag het kerstfeest komen”.

Sinterklaas en zijn Hoofdpiet op pad

Iets over de Sinterklaastijd als achtergrond voor de voorlezer

Er leven veel spannende beelden van Sint en Piet die we een kleuter liever niet mee willen geven. We kunnen op zoek gaan naar beelden die door eenvoud, herhaling, humor en eerbied de kleuter iets aanreiken voor zijn spel. Hiervoor ben ik in mijn klas vanuit de nacht, meteen 's ochtends een heel kort verhaaltje gaan vertellen. De klaskabouter fluistert me dat min of meer in. In de verhaaltjes komen ook belevingen en kleine voorvalletjes voor die de kinderen in de herfst al mee gemaakt hebben. Zo vallen de verhaaltjes in een "geploegde akker".

Als de klassenkabouter wakker is verteld Juf aan de kinderen dat de kabouter elke nacht droomt van Sint en Piet. "Of niet, Polle?" Polle knikt. Juf houdt de kabouter bij haar oor en knikt begrijpend: "Ja Polle, dat was weer een mooie droom, ik zal het de kinderen vertellen, fijn dat de kinderen jouw droom ook mogen horen".

Of een andere dag: "Ja, ja Polle, wat Sint en Piet niet allemaal meemaken in de nacht. Dat was een mooi avontuur".

Sinterklaas rijdt door de nacht

Sinterklaas rijdt op zijn witte schimmel, het is al heel donker buiten. Sint kijkt, voor hij op pad gaat, altijd eerst omhoog naar de hemel. Daar schitteren de sterretjes en daar schijnt de maan. “Dag, lieve maan, wat fijn dat jij ons pad verlicht”, zegt Sinterklaas. Piet kijkt ook omhoog en zwaait even met zijn heldere gele muts naar het maantje. De muts heeft een rode veer.

Hopla hop, daar gaat de schimmel het dak op, dat gaat heel goed. Het paard van Sinterklaas draagt hem hoog over de daken. En Piet gaat mee. Piet is wel weer verbaasd: “Sint wat kan het paardje dat toch goed, hij weet precies waar hij zijn benen moet zetten”. “Ja, Piet,” zegt Sint, “maar mijn trouwe schimmel is ook een hemels paard, hij houdt van de lucht én van de aarde”.

Piet blijft een beetje achter, want hij gluurt door elke schoorsteen die hij op de daken ziet. Dan wenkt de Sint Piet met zijn hand. Aan de hand draagt Sint zijn witte handschoen. “Kom eens hier, Piet”. Sint staat stil bij een vierkante schoorsteen. “Ssst, stil Piet, niet zo kuchen en niezen, heel stil zijn. Dat kan je wel, dan kun je ook goed luisteren”. Piet is nu heel stil en luistert en lacht. Piet knikt met zijn hoofd, hij knikt blij naar Sint. “Ja, mooi he”, zegt Sinterklaas, “hoor ze zingen, ik wordt er zo blij van die lieve kinderen. Wat zingen ze mooi, ze zingen over ons: Op de hoge, hoge daken, gaat Sint Nicolaas met zijn Piet”. Piet vindt dat het prachtig klinkt uit de schoorsteen, hij denkt dat het wel tot in de hemel zal klinken en dat de engelen het wel zullen horen.

Dan mag Piet nog wat lekkers in de schoen van de kinderen stoppen die zo mooi hebben gezongen. Sint zegt: “Het duurt nog wel een tijdje voor het pakjes avond is, maar wachten is goed, Piet. Dat kunnen de kinderen wel, wachten”. Dan gaan ze weer op huis aan, het paardje is ook heel moe en gaat op stal.

Sint en Piet wandelen in het bos

Sint en Piet en het paardje gaan weer op pad. Sinterklaas zegt: “Piet, vanavond gaan we niets in de schoenen stoppen, dat hoeft immers niet elke avond. We hebben nu tijd om een mooie wandeling te maken”. De Sint kijkt weer omhoog, de lieve maan schijnt zo mooi aan de hemel. De maan is een dun sikkeltje en er zijn ontelbaar veel sterren.

Ze gaan de stad uit en dan komen Sint en Piet bij de rand van het bos. “Sinterklaas, ik durf niet verder”, bibbert Piet. “Piet, durf je niet het bos in?” “Nee Sint, het is zo donker en het ritselt in het bos”. “Ach Piet, je hoeft niet bang te zijn, ik ben bij je en als je bang bent denk dan maar aan de engel Michael. Die schenkt je wel moed”. Piet loopt een tijdje heel stil achter het paard, dan zegt hij: “Ja, Sint dat helpt wel, dan gaan we maar het bos in, het lukt wel hoor”. Piet probeert heel flink te zijn.

Sint en Piet rijden nu onder de bomen van het donkere bos. Gelukkig schijnt de maan door de bomen. “Het ritselt Sint, het ritselt in de bomen, het ritselt op de grond, het ritselt overal in ’t rond”.

Sinterklaas haalt uit de zadeltas van het paard een klein lantaarntje en hij steekt daarin een lichtje aan. “Piet, hier is een lichtje, kijk maar eens wat daar onder de bladeren zo ritselt”. Piet houdt het lichtje omhoog en daar ziet hij een spits snuitje onder de bladeren uit steken. “Sinterklaas, het is een egeltje, hij kijkt naar ons, zal ik hem een pepernootje geven?” “Nee Piet, egeltjes eten liever andere dingen”.

Het egeltje kijkt met zijn kleine kraaloogjes, hij ziet het witte paard en de Sint met zijn rode fluwelen tabberd en zijn mijter. Sints baard glanst in het duister. Het egeltje kijkt heel goed en dan kruipt hij weer lekker onder de bladeren om verder te slapen.

Op de terugweg zingt Piet zacht: “zie de maan schijnt door de bomen.” Als ze bijna thuis zijn zegt Piet: “Het was best leuk in het bos, Sinterklaas.”

Een dikke mist

“Piet, kom we gaan er op uit, we rijden door de nacht”, zegt Sinterklaas. “Nee Sint, nog heel even, ik ben nog niet klaar”. “Piet wat ben je nu toch weer allemaal aan het doen?” “Kijk Sint, ik poets U mooie staf tot hij helemaal glimt van beneden tot boven aan de krul”. “Dat is fijn Piet, dat je zo goed kunt poetsen, ja nog een keer met een zachte doek en dan is hij klaar. Dank je wel. Als wij op bezoek gaan bij de kinderen op mijn verjaardag en ik ga dan op een mooie stoel zitten, dan mag jij mijn staf weer vast houden, Piet”. “Ja Sint, ik houd hem heel, heel, heel recht, kaarsrecht en ik ga dan zelf ook heel, heel recht staan, Sint”. “Ja Piet, niet wiebelen hoor, mijn mooie staf mag niet vallen. En nu gaan we naar buiten”.

Maar wat een mist is daar buiten, dikke, dikke, grijze mist. Sinterklaas kan de sterretjes niet begroeten en ook het maantje zit achter een dikke nevel. Langzaam, langzaam stapt het paard. “Piet, blijf dicht bij me, dat we elkaar niet kwijt raken hoor”. Zo gaan ze voort, door de straten van de stad.

Maar oh wee, die arme Piet, hij let even niet op. Hij loopt een beetje te dromen in de mist. Hij denkt aan Spanje en aan de sinaasappels die daar in de bomen hangen. Dan schrikt Piet: “Oh, waar ben ik nu en waar is het paard?” Piet ziet geen hand voor ogen. Hij tast en tast. De schrik slaat Piet om het hart. Dan roept hij; “Sint, waar bent U?” Piet hoort de stem van Sint heel in de verte. Na een tijdje hoort hij gelukkig de hoefjes van het paard klikken op de straatstenen. “Piet, deze kant op”, roept de Sint. “Oh, Sinterklaas ik ben zoek, ik ben helemaal zoek geraakt”, jammert die arme Piet.

Piet tuurt en tuurt door de dikke mist en plots ziet hij iets. Wat ziet hij, wat glimt en glanst daar zo? Ja, het is de staf van Sinterklaas, die Piet zo mooi opgepoetst heeft. “Daar ben ik weer, ik heb U terug gevonden”, hijgt Piet, “ik zag het glimmen van Uw staf”. “Gelukkig Piet, daar ben je weer”, zegt Sint, “we gaan op huis aan, morgen zal de mist wel opgetrokken zijn”.

Op de hoge, hoge daken

Sinterklaas rijdt op zijn schimmel naar buiten en kijkt omhoog, er is geen mist vanavond. De lucht is donkerblauw met grote donkere wolken en daartussen staan de sterren. Sint kijkt lang naar alle sterren en naar de ronde maan. Ja, nu is de maan helemaal vol.

“Piet waar blijf je, kom we gaan”. “Oh,” klinkt de bange stem van Piet vanuit de stal, “als ik maar niet weer verdwijn en verdwaal in de grijze mist”. “Kom maar hier buiten kijken, Piet”. Piet komt in de deuropening staan en kijkt omhoog. Hij zucht van opluchting, het is helder buiten, alle mist is opgetrokken. “Dag, ronde, dikke maan”, zegt Piet tegen de volle maan. Het paardje briest van ongeduld, hij wil er graag op uit, lekker naar buiten. In een drafje gaat hij er vandoor, Sint houdt de teugels goed vast en Piet rent er achteraan. Het is nog vroeg in de avond, er zijn nog heel veel kinderen wakker. Zwarte Piet gluurt door een kier van de gordijnen en vertelt de Sint wat hij daar binnen in de huiskamers ziet.

Soms pakt de Sint zijn dikke rode boek uit de zadeltas en bladert erin. “Ja,” zegt Sint, “hier woont dat lieve meisje, Sara, dat zo goed voor haar konijntjes kan zorgen. Ze brengt ze fris water en heerlijke worteltjes en maakt het hok zo goed schoon”. “En hier woont het jongentje met de sproetjes op zijn neus, dat vandaag zo hard op zijn knie is gevallen. Hij kan ook zó hard rennen!”

Even later staat Piet te luisteren en te lachen bij het raam van een huis. “Oh Sint, het is zo leuk hier binnen! Ze zijn aan het stoeien, de kinderen en hun pappa. Vader kruipt op zijn handen rond door de kamer en het kind zit op zijn rug. Hop, hop, roept het jongentje en trekt aan vaders haren”. Piet schatert het uit. Zouden de kinderen hem binnen horen lachen?

“Kom Piet,” zegt Sint, “we brengen onze lieve schimmel naar de stal, hij wil graag geroskamd worden”. Het paard krijgt eerst stro en een grote emmer met water. Piet borstelt het paardje tot hij glimt en hij kamt zijn manen en zijn vlassen staartje. “Zo ben je nog mooier!”, Piet geeft het paard een zoen op zijn neus.

Pieten versjes

Vrolijke Piet

Kijk, Piet met zijn vrolijke kleren,
Een muts met rode veren.
Warme kousen heeft hij aan,
Zo kan hij de kou weerstaan.

Zijn broek is zacht en fijn,
Hij is van glimmend satijn.
Handschoenen voor de kou,
Het jak rood van voren van achter blauw.

Een pofmouw hier, een pofmouw daar,
Zijn we dan klaar?
vijf gouden knopen op zijn jak
En natuurlijk een zware zak.

Vijf Pieten

Sinterklaas kwam over zee,
En zijn Pieten nam hij mee.
Het zijn er wel meer dan tien,
Deze vijf zijn hier te zien.

De dikste draagt de zware zak,
De tweede loopt op zijn gemak.
De derde, kijk hem toch eens springen,
Piet vier gaat zo een liedje zingen.

De kleinste staat te bibberen,
Brrrr wat koud in Nederland roept Pietje vijf.
Brrrr ik denk echt niet dat ik blijf.
Sint geeft Piet warme chocola
Hij danst alweer van tralalala.

Er wordt geklopt

Klopperdeklop. Wie is daar? Piet en Piet
Wij zijn stevig en sterk, verrichten heel veel werk.
Klopperdeklop. Wie is daar? Piet en Piet
Wij zijn beiden lang en haast nooit bang.
Klopperdeklop. Wie is daar? Pietje en Pietje
Wij rakkers zijn het wakkerst.
Op onze muts zit nog geen veer
Wij beiden zijn nog in de leer.
Zie ons dansen zie ons springen,
Steeds maar weer,
Tot Sint zegt: “Uit met de pret gauw naar bed,
Morgen is er weer een dag,
Waarop je springen en dansen mag”.

Piet aan het werk

Piet gaat sjouwen, sjouwen met de zak,
Piet gaat sluipen, sluipen langs het pad,
Piet gaat klauteren, klauteren op het dak,

Piet gaat klimmen, klimmen op het huis,
Piet gaat trippelen, trippelen als een muis,
Piet gaat gluren, gluren door het raam,
Piet gaat strooien, strooien door de kier,
Piet gaat dansen, dansen in het rond.
Piet gaat zitten, zitten op de grond
en kijkt heel moe in 't rond: Puf puf.

Tien kleine Pietjes

Tien kleine Pietjes zaten op een rij,
Ze bogen zich, bewogen zich,
zo vrolijk en zo blij.
De diksten (kleinsten, langsten) zeiden:
“Ga je mee, wat klimmen op het dak.”
Toen klommen ze, toen klommen ze,
Toen klommen ze op hun gemak,
tot boven op het dak.
Toen zijn ze roetsj gegleden,
Door de schoorsteen naar beneden.

Sinterklaas (Artikel uit de schoolkrant van 2010)

Wanneer U de Meander in handen krijgt wacht U de kerstvakantie. Heeft U Sinterklaas gevierd? Heeft U misschien een chocolade letter gekregen? Of anders misschien wel een *M* of een *S* van banketstaaf gegeten? Deze zeer Hollandse gebruiken hebben een oude oorsprong. De chocolade letter lijkt met zijn rechte hoeken wel op een rune “letter.”

Nu zien we in Wodan, de god van de Germanen waarover je kunt lezen in de Edda, dat de beelden die over hem bestaan, verwant zijn met onze Sinterklaas. Of eigenlijk heeft onze Sinterklaas veel overgenomen van Wodan. De bisschop van Myrha, anders dan Sinterklaas, wordt nooit op een paard afgebeeld. Maar Sinterklaas en Wodan rijden wel beiden te paard. En wat voor één: Sleipnir, het paard van Wodan, kan vliegen, maar ook Sinterklaas’ schimmel draagt hem hoog door de lucht over de daken. Nu heeft Wodan behalve het runenschrift de mensen ook de dichtkunst geschonken. En in de Sinterklaastijd kunnen we aan het dichten gaan.

Nu, al peinzend over mijn geliefden, hoop ik op het moment dat ik dit schrijf een beetje door Wodan aangeraakt te worden, zodat de rijmen vol goed moedig geplaag voor mijn familieleden op papier komen. Dat is altijd een beetje wikken en wegen, de juiste woorden vinden.

Voor mij gaat dit juist goed samen met de adventstijd, die al aanbreekt voor 5 december, Sints verjaardag. Buiten neemt de mist en de duisternis toe en alles wordt dan een beetje stiller, zelf word ik dan ook van binnen stil. We spreken wel van woordloze stilte. Toch liggen stilte en het woord dicht naast elkaar. Uit de stilte kan anders gesproken worden. Vanuit stilte kan het gesproken woord vervolgens goed opgenomen worden.

De vreugde aan de taal beleven ook de kinderen op elke leeftijd. De vertelstof is op onze school gelukkig rijk en tegelijkertijd afgestemd op de leeftijdsfase van de kinderen. Ik verheug me weer op het kerstspelletje dat de kleuters spelen en de niet alledaagse zinnen proeven, beleven en op hun heel eigen manier begrijpen. “Wees gegroet Maria”, en de engel maakt een buiging. Teksten op rijm worden al snel mee gesproken of dromerig beluisterd door schaapjes en herders. Zo heeft het rijmen nog steeds een belangrijke plek in de Sinterklaastijd. En streven we naar verstillen in de adventtijd.